

суверености и истичу да власт проистиче из народа, њему припада и да је он врши преко својих представничких органа. У свим државама типа народне демократије основу друштвено-економског уређења односно народне привреде чини општенародна имовина (државна и колхозна) као и централистичко управљање привредом. У организацији власти је примењен скупштински систем са представничким (законодавним) телом као највишим органом који се углавном назива скупштина или, као у Бугарској, Народно собрание, док извршну власт врше Президијум као колективни шеф државе кога бира Скупштина и Министарски савет кога бира такође представничко тело и коме одговара за вршење својих послова (извршавање закона и разних аката управе, руковођење државном управом, унутрашњом и спољном политиком и др.)

г) Развој социјалистичке уставности и доношење социјалистичких устава као израз превазилажења државе типа народне демократије Као што је Југославија предњачила међу државама народне демократије, тако је била значајна и са становишта критике бирократског и централистичког државног система и отварања перспективе новог пута и облика југословенског социјализма а то је било самоуправљање и изградња самоуправног модела социјализма. Овакав самоуправни систем је у Југославији успостављен Уставним законом о основама друштвеног и политичког уређења ФНРЈ и савезним органима власти од 1953. али је омогућен и низом системских закона који су му претходили. Устав од 1963. је значао даље јачање социјализма и преовладавање социјалистичких елемената у свим сферама друштвених односа због чега је и промењен назив саме државе ФНРЈ у СФРЈ. У складу са већ извршеним променама у организацији највише власти (Уставним законом од 1953.) и овај Устав од 1963. предвиђа као највише органе власти Савезну скупштину као законодавну власт, док политичко-извршну власт врше председник Републике (уместо Президијума) и Савезно извршно веће и они произилазе из Скупштине и њој одговарају за рад. Самоуправна институционализација друштва се одразила и на односе између република и федерације и то у смислу јачања улоге и све већег осамостаљивања република у односу на централну (федералну) власт. Овај процес конфедерализације државе ће бити још израженији у следећој фази уставног развитка (зачетој уставним амандманима 1967., 1968 и 1971.) трасираној фамозним Уставом СФРЈ од 1974. који ће довести до погубних последица по егзистенцију југословенске федерације. Изузимајући прве југословенске социјалистичке уставе, за социјалистички свет је био карактеристичан Устав Чехословачке од 11. јула 1960. за који се сматра да је отворио